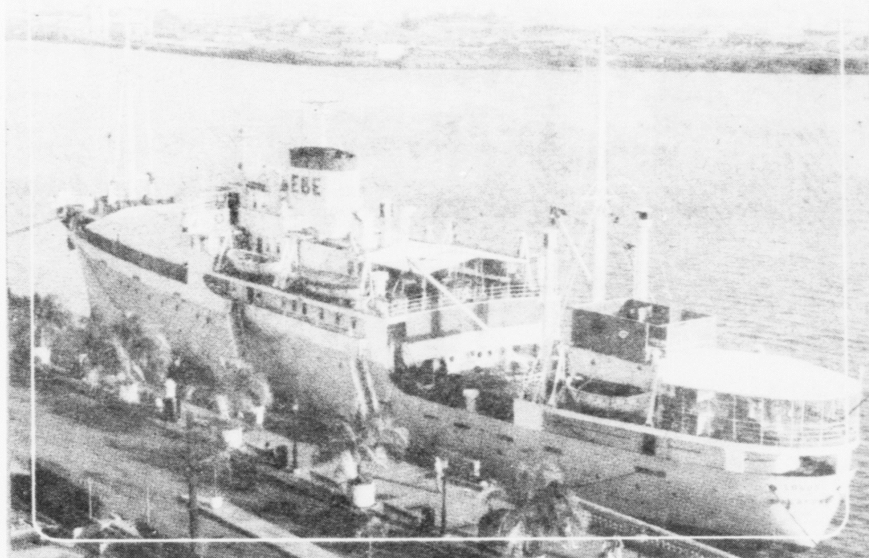

Nógvur bliðskapur

Í fleiri av londum, sum Logos vitjaði, er politiska støðan spent. Tað merktu tey á Logos einki til. Kríggj sá tey einki til. Men stættamun og fátækraðomi sá tey nógv, biddarar og kroysur.

Ikki verður dámt, at vitjandi taka myndir av fátækraðominum. Teimum varð mælt frá at gera tað. Onkur mundi komið illa fyri við at taka myndir, tá tey vóru á Haiti, tí voodoo-trúgvinn fær tey at ræðast at verða av-

Fólkið tók væl ímóti Logos, og nógv komu um bord. Onkuntíð var tað uppgávan hjá Onnu at bjóða teimum vælkomnu um bord

myndað, (andarnir bliva illir).

Tey vóru nógv í landi og arbeiddu saman við prestunum. Høvuðsuppgávan var at stuðla kirkjunum í teirra arbeiði. Onkuntíð búðu tey eisini hjá familjum. Ikki teimum allar fátækastu, men tað kundi vera nógv ússaligt í eygunum hjá fólki á okkara leiðum. Tá Logos var í turr-dokk, buði Anna eitt skifti hjá eini familju í einum húsum, ið mest líktust fjósi. Vindeygu vóru eingi, veggirnir av mykju, og gólvið var mold og brotnar flisar. Skriðjörini vóru nógv.

Anna treivst tó væl. Øll vóru líka blið, og sjálvt um tey ikki áttu nógvan mat, góvu tey altíð gestunum tað besta, tey áttu.

Maturin í landi var fyri tað mesta ris og svartar bønir og onkuntíð høsnaungi. Tað er vanligt, tá

fólk fara í fremmand lond, at tey ikki tola matin. So var eisini hjá teimum á Logos. Ofta gjørdust tey sjúk í maganum, men tað gekk yvir. Annars gekk alt væl, sjálvt um reinførið ikki altíð var tað besta, sigur Anna.

Tvey góð ár

Tey, sum fara við Logos, eru ofta send av samkomum, sum so rinda fyri ferðina.

Anna varð ikki send av nøkrum, og familja hennara figgiaði ferðina.

Tað kostar 300 dollarar, umleið 2000 krónur, um mánaðan at vera við. Umframt pengarnar, sum lutakara:ir gjalda, verður arbeiðið figgiað við peningagávum og bókasølu.

Anna heldur, at hetta hava verið tvey góð ár. Umborð vóru tey sum ein

Logos við bryggju í Puerto Rico. Hesi tvey árini hevur skipið mest verið í Sudur- og Miðamerika. Nú skuldi tað halda leiðina fram til Chile. Tosað varð um at fara skjótt í aðrar heimspartar at sigla, sum skipið hevur gjørt áður

stór familja, og hon hevði einki havt ímóti at farið við einuferð aftur.

Framhald av síðu 2

selv, og fik ham senere beskæftiget som pedel/vicevært på et universitet.

Det mest spændende ved filmen, var persons-beskrivelserne, fordi den psykisk

udviklingshæmmede ikke blev lige godt modtaget alle steder. Da den unge mand og hans pige fik et barn sammen, kom den store forkærlighed for børn, som kendte tegner de handicappede, frem i lyset. Men da den unge senere fik et andet arbejde, der lå i en anden by, ville den ældre ikke gå følges med ham. »Du må gå uden mig. Jeg kan ikke gå fra mit betydningsfulde arbejde. Denne gang må du klare dig selv. Desværre».

Den ældre havde nu vundet selvspekten igen, og da filmen sluttede, var næppe et øje tørt.

Ingen navne p.g.a. tavshedspligt

Fortsat blev med gruppearbejderne, og meget af det, der kom frem under behandlingerne den første dag, blev taget under behandling igen, f.eks. hvordan man kunne komme i kontakt med søskende, som vi ikke kendte. Pædagogerne kunne ikke udlevere nogen navne på grund af deres tavshedspligt, men de lovede at videregive en eventuel besked.

En gruppe blev afsat med henblik på at beskrive en appel til alle søskende i landet. Tanken var at opmuntre dem, som ikke tør vedkende deres søskendes handicap. Vi ville med henvendelsen understrege, at de ikke var alene med problemerne.

Kursuslederen fortalte også noget om de mere personlige omstændigheder hos de handicappede, som for eksempel, når eller såfremt de blev umyndiggjort.

Hvem skulle da være/udpeges til værge? Der blev også nævnt boligforholdene, seksuallivet og fremtiden.

Meget af dette havde nok ikke været så nemt at diskutere, hvis ikke Lis Hammild var kommet med et bramfrit indlæg, hvor hun fordomsfrit talte de psykisk udviklingshæmmedes sag.

Det koster sved og tårer

Lørdag morgen var der drama på tapetet. Det var Jórún Simonsen og Hrí Kragesteen fra Føroya Lærarskúla, som stod for denne afdeling. Vi følte også drama på skindet, nogle spil og danse, ja, de fik os endda til at synge. Jo, der var gang i den.

Vi blev delt op i 2 hold,

som skulle lave hvert sit billede af en familie med et handicappet barn og et barn, som følte sig sat til side. Ved at se/kritisere billederne hos hverandre, synes jeg, at vi fik meget ud af det, måske endda mere end af at sidde og lytte til foredrag.

De fik os til at føle os som lerdykker, således, at »kunstneren» ved at forandre på stillingerne, som en skulptør ville have gjort det, fik resultatet til at se helt anderledes ud. Måske skulle dette forestille, at der mange gange skal så forfødeligt lidt til for at forbedre situationen hos en ensom eller psykisk udviklingshæmmede.

Da kurset formelt var overstået, og vi alligevel var samlet, lagde Diana op til debat, blandt andet om åndsvageforsorgen. Skal vi som medlemmer af Javni eller som pårørende tro de politikere, der siger, at når bloktilskudsordningen træder ikraft, bliver alt godt? Ved politikere nok om problemerne eller hvordan disse bedst løses? Mangler den juridiske oplysning på området? Skal Javni arbejde frem imod at opheve åndsvageforsorgsloven? Såfremt bevillingerne i handicappede går til socialmyndigheden som en pulje, som derefter skal fordeles, bliver der isåfald nok til de psykisk udviklingshæmmede.

Alle var enige om, at til trods for, at de psykisk udviklingshæmmedes vilkår de seneste år er meget forbedrede, så er der stadig langt til vejs ende. Det har vist sig, at for alting, der er blevet gjort, har prisen været sved og tårer for dem, der har arbejdet med disse ting. Ingen institution er kommet af sig selv. Derfor må striden fortsættes.

Utrættelige foreninger

At det er bedre for de psykisk udviklingshæmmede på Færøerne i dag er tydeligt. Men det er et resultat af det utrættelige oplysningsarbejde som interessegrupper som Javni og andre foreninger har stået for de seneste år.

Kurset endte med, at vi alle sammen fik et dejligt aftensmåltid sammen. Nogle fædrelandssange blev sunget. Lis Hammild fik overrakt en lille påskønnelse fra søskende som tak for umagen, mens Terji sagde nogle ord.

Inden hver gik til sit, fotokopierede vi en liste med navnene på samtlige deltagere, for nemmere at komme i kontakt senere hen. På den måde fik også

